

Arrest

nr. 124 880 van 27 mei 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 augustus 2013 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van dhr. N.A, van Nederlandse nationaliteit.

Op 3 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 4 februari 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.08.2013 werd ingediend door:

Naam: N.

Voorna(a)m(en): G. I.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)1990

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 stelt: § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

Betrokkene heeft op onvoldoende wijze aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. Immers, Ter staving van zijn onvermogen legt hij een attest onvermogen voor. Echter, op het voorgelegde bewijs van onvermogen staat niet vermeld of betrokkene al dan niet in het bezit is van onroerende goederen. Bijgevolg is op onvoldoende wijze aangetoond dat betrokkene volledig onvermogen is.

Tevens heeft de referentiepersoon op onvoldoende wijze aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om een bijkomende persoon ten laste te nemen. Immers, er werd een document voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon (vader) recht heeft op een werkloosheidsuitkering vanuit Nederland. We hebben echter geen zicht op het feit of de referentiepersoon deze uitkering nog steeds krijgt en hoeveel deze bedraagt.

Bijgevolg is het karakter ten laste op onvoldoende wijze aangetoond.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het Ai van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980 Regelmatig verblijf in België verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsverplichting en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"- In de bestreden beslissing wordt gesteld dat niet afdoende is aangetoond dat verzoeker ten laste is van zijn vader en dat de vader van verzoeker voldoende inkomsten/bestaansmiddelen heeft om verzoeker ten laste te nemen.

- Verzoeker is het niet eens met de DVZ.

1. Ten laste

Verzoeker heeft een bewijs van onvermogen voorgelegd aan de DVZ.

Dit stuk wordt niet aanvaard omdat daar niet op vermeld staat dat verzoeker al dan niet in het bezit is van een onroerend goed.

Verzoeker merkt op dat hij een attest van de Inspecteur der directe belastingen van 19 juli 2013 heeft overgemaakt.

Uit dat attest blijkt dat verzoeker niet geregistreerd staat bij deze Inspectie en bijgevolg ook geen aangifteplicht heeft. Dit betekent echter dat verzoeker geen inkomsten uit arbeid genereert. Dit betekent tevens dat verzoeker geen inkomsten uit onroerend goed verwerft. Verzoeker heeft dus helemaal geen inkomsten. Dit is de enige juiste conclusie die uit het document van de Inspecteur kan worden getrokken.

De DVZ heeft nagelaten het attest van de Inspecteur de Directe Belastingen van Paramaribo juist te lezen.

3

Het feit dat verzoeker geen aangifteplicht heeft betekent immers dat hij geen inkomsten heeft, noch uit arbeid, noch uit onroerend goed.

2. Voldoende inkomsten referentiepersoon

-De vader van verzoeker legt als bewijs van inkomsten een brief van de UWV voor. Volgens de bestreden beslissing blijkt uit dit stuk niet of de referentiepersoon deze uitkering nog krijgt en hoeveel deze bedraagt.

Verzoeker merkt op dat in dit document duidelijk staat dat de vader van verzoeker recht heeft op werkloosheidsuitkering tot 30 september 2015 en dat deze uitkering na 1 juli 2013 79,53 euro per dag bedraagt.

Uit dit stuk blijkt op afdoende wijze dat verzoeker een werkloosheidsuitkering krijgt vanuit Nederland en dit tot 30 september 2015 en dat deze 79,53 euro bedraagt. Uiteraard kan de vader van verzoeker in tussentijd werk vinden en dan zal de uitkering worden stopgezet maar dit is niet het geval, niet op datum van de bestreden beslissing, noch op datum van vandaag.

3.

De bestreden beslissing is onjuist gemotiveerd en strookt niet met de gegevens van het administratief dossier.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie en voorgelegde stukken van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'. 'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.) De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsverplichting. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

4

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de ingeroepen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoeker betoogt dat hij weldegelijk een bewijs van onvermogen heeft voorgelegd aan de hand van het attest van de inspecteur der directe belastingen van 19 juli 2013. Uit dit attest blijkt dat hij geen aangifteplicht heeft, hetgeen betekent dat hij geen inkomsten uit arbeid of uit onroerend goed verwerft.

De Raad stelt uit de stukken van het administratief dossier vast dat verzoeker een attest van 19 juli 2013 van de Inspectie der Directe Belastingen van Surinamië heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij "niet geregistreerd staat" en derhalve "geen aangifteplicht heeft voor de Inkomstenbelasting".

Artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; “

Artikel 40bis, § 4, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.”

Alvorens het verblijfsrecht van meer dan drie maanden toe te kennen dient verweerder aldus na te gaan of de aanvrager voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40bis, § 2, 3° en § 4, laatste lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker die ouder is dan eenentwintig jaar dient aan te tonen dat hij ten laste is van zijn vader, in functie van wie hij een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart heeft ingediend.

Met betrekking tot het attest van 19 juli 2013 oordeelt verweerder dat op onvoldoende wijze is aangetoond dat verzoeker volledig onvermogen is, nu uit dit attest niet blijkt of verzoeker al dan niet in het bezit is van onroerende goederen. Waar verzoeker betoogt dat uit het attest blijkt dat hij geen inkomsten uit onroerende goederen genereert, doet zijn betoog geen afbreuk aan het motief in de beslissing dat uit het attest niet blijkt of hij al dan niet in het bezit is van onroerende goederen. Verweerder stelt in de nota terecht dat het niet is omdat hij niet geregistreerd staat bij de Inspectie der Directe Belastingen te Paramaribo, niet in het bezit zou kunnen zijn van onroerende goederen in Suriname of in Nederland. Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat niet op afdoende wijze is aangetoond dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon, nu niet is aangetoond of verzoeker al dan niet in het bezit is van onroerende goederen.

Verzoeker laat vervolgens gelden dat met het voorgelegde document van de UWV waarin wordt vermeld dat zijn vader recht heeft op werkloosheidsuitkering tot 30 september 2015 en dat de uitkering vanaf 1 juli 2013 € 79,53 per dag bedraagt, afdoende is aangetoond dat zijn vader nog een uitkering krijgt en hoeveel het bedraagt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een attest van 17 mei 2013 van de UWV heeft voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekers vader “*als er niets in (zijn) situatie verandert*” recht heeft op een uitkering tot en met 30 september 2015 op een bedrag van € 79,53 bruto per dag vanaf 1 juli 2013. De brief is verstuurd naar het (oud) adres van verzoekers vader in Nederland.

In de bestreden beslissing motiveert verweerder dat hij geen zicht heeft op het feit of de referentiepersoon deze uitkering nog steeds krijgt en hoeveel deze bedraagt. Het is niet kennelijk onredelijk om uit het document waarin uitdrukkelijk wordt gesteld “*als er niets in (zijn) situatie verandert*” af te leiden dat er geen zicht is op de huidige effectieve uitkering, nu verzoeker verhuisd is naar België. Door de verhuis naar het buitenland is de situatie van verzoekers vader veranderd en kan verweerder zich terecht de vraag stellen of het document van 17 mei 2013 nog steeds geldt. Het komt aan verzoeker toe om zorgvuldig te zijn en alle nuttige en geactualiseerde stukken voor te leggen. Bovendien, zelfs mocht de kritiek van verzoeker gegrond zijn, doet hij met dit betoog geen afbreuk aan het eerste motief van de bestreden beslissing, met name dat hij niet heeft aangetoond volledig onvermogen te zijn. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met de gegevens van het dossier en op alle

daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker toont niet aan met welke door hem bijgebrachte documenten verweerder geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat het verzoeker is die een aanvraag indient, en aldus de nodige bewijzen dient bij te brengen.

In de uiteenzetting van het middel is verzoeker niet ingegaan op de in de hoofding voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN